

De overstap

Judith Reerds-Vijn

**was verpleegkundige,
is nu docent aan de VIP**

Ze werkte ruim dertig jaar als verpleegkundige - en teamleider - op verloskunde. Toen ze vijftig werd, dacht ze: nog zestien jaar hetzelfde, of nog een keer wat anders? Een onderwijsbevoegdheid had ze al, dus bij de start van de VIP kon ze direct aan de slag als docent. En zo eindigt Judith Reerds-Vijn (59) haar carrière waar die ooit begon.

“

Het schortte aan vakinhoudelijkheid, en daar kon de nieuwe opleiding in voorzien

”

”

Veertig jaar geleden werd Judith in Alkmaar opgeleid, aan de inservice-opleiding in het toenmalige Sint Elisabeth Ziekenhuis. “Mijn groep was nummer 7903”, herinnert ze zich. Nog steeds komt ze soms mensen ‘in huis’ tegen die bij haar in de klas zaten.

Tijdens haar opleiding fuseerde het Elisabeth met het Centraal Ziekenhuis, aan de andere kant van de Kennemerstraatweg. Daar kwam ze na haar diplomering te werken, op de afdeling verloskunde. Voor haar specialisatie obstetrie en gynaecologie, de zogeheten Aantekening O en G, moest ze naar Amsterdam, naar het OLVG. Ze vond het daar zo leuk dat ze er bleef. Wat haar daar zo aantrok? “De patiëntenpopulatie”, vertelt ze. “Zestig procent was allochtoon. Dat vond ik interessant, andere culturen. Ik leerde wat Turks, wat Arabisch. Een paar woordjes maar, hoor. Net genoeg om tegen de vrouwen te kunnen zeggen: Zuchten! Persen! Goed zo!”

Ze werkte er vijftien jaar, tot het reizen en vooral de parkeerproblematiek in Amsterdam haar begon op te breken. Ze stuurde een open sollicitatie naar Alkmaar en kon leidinggevende worden op de afdeling verloskunde. Dat heeft ze tien jaar gedaan, 28 uur per week. Ze werd er na verloop van tijd ook voorzitter van de Verpleegkundige Advies Raad bij.

“En toen werd ik vijftig en dacht ik: wat nu? Ik had altijd al lessen anatomie, pathologie en verpleegkunde gegeven naast mijn werk, onder andere aan de opleiding medisch secretaresse van Schoevers en aan de Amsterdamse school voor de gezondheidszorg. Ik had dus een onderwijsbevoegdheid. En toen de VIP-opleiding van start ging, was ik direct enthousiast. Ik merkte immers al jaren het verschil tussen leerlingen die, net als ik vroeger, in de praktijk waren opgeleid en degenen die van de grote ROC’s kwamen.

Ik heb de eerste student al gehad die ik zelf ter wereld heb helpen brengen

Het schortte aan vakinhoudelijkheid, en daar kon de nieuwe opleiding Verpleegkunde In de Praktijk in voorzien.”

Ze ging voor drieënhalve dag aan de slag als docent bij de VIP. En ze vond het geweldig. Of ze de praktijk niet miste? “In het begin wel. Aan het bed maak je elke dag het verschil. Je kortetermijndoel is: voor déze patient ga ik het goed doen. Als teamleider ben je al meer bezig met langetermijndoelen. Maar bij de opleiding kijk je echt naar de toekomst en zie je het resultaat pas later.”

Haar ogen stralen als ze vertelt over het werk. De verhalen buitelen over elkaar heen. “Je voedt ook op, werkt toe naar een beroepshouding. Dat begint de eerste dag al. Hebben we koffie gedronken, dan zorg je dat de bekertjes worden opgeruimd en de stoelen aangeschoven. Je zorgt voor een schone werkomgeving, dat moet vanzelfsprekend worden.”

Ze past witte pakken met de verpleegkundigen in opleiding, en stelt dan voor om een rondje door het

ziekenhuis te lopen. “Daar gaan ze dan, onwennig. Vaak op nieuwe schoenen. En dan zeg ik: Zie je dat de mensen nu anders naar je kijken? Zij weten niet dat je voor het eerst zo’n pak draagt. Jij bent nu al gastheer, gastvrouw hier. Misschien vraagt iemand je zo de weg. Daarom geef ik ze een kaartje in hun zak, zodat ze de weg weten. Ik leer ze trots te zijn op hun beroep. En dan zie je ze groeien. En helemaal als je na vier jaar kijkt. Dan trekken ze letterlijk met het witte pak de verantwoordelijkheid aan die bij het vak hoort.”

Natuurlijk is Judith niet alleen maar te vinden in de Noordwest Academie. “Ik ben nog regelmatig in de praktijk voor beoordelingsgesprekken en dan tref ik nog veel gezichten van vroeger. Ja, veertig jaar... Het is wel heel mooi om je carrière zo te eindigen, om alles wat ik geleerd en ervaren heb nu aan de jongere generatie te mogen overdragen.”

En dan, lachend: “Ik heb de eerste student al gehad die ik zelf ter wereld heb mogen helpen brengen.”

